

[Anders Mølgaard]

Det er naturligvis et overordentlig ædelt formål at søge at skabe beskæftigelse til flere i den nuværende situation. I Venstre synes vi også, det er helt flot, at der blev indgået frivillige aftaler på alle dele af arbejdsmarkedet, men det ligger os yderst fjernt at gå ind og lovgive på området. Hverken lovmæssigt forbud mod dobbeltarbejde eller overarbejde kan Venstre tilslutte sig under nogen omstændigheder. Derfor må vi sige nej tak til dette forslag fra SF – venligt, men yderst bestemt.

Poul Nødgaard (FP):

Undersøgelser her og undersøgelser dér synes efterhånden at være blevet en ledetråd for alt offentligt virke i Danmark. På samme måde ønsker SF nu at indlede en form for felttog mod dobbeltarbejde i ministerier og statslige styrelser. Jeg har aldrig hørt noget lignende. Og det kan vel formentlig kun komme fra den kant.

Men jeg vil sige til finansministeren, at med den moderne edb-teknik, vi har til rådighed, må det jo være muligt for finansministeren her at oplyse i kroner og øre, hvilke årlige udgifter der er til dette formål inden for det statslige område. Jeg mener, tallet har været fremme for nylig, men jeg går ud fra, at ministeren har det med sig; ellers er han da i hvert fald ikke ordentligt klædt på.

Hvad er det egentlig, man vil vide mere, end hvad udgiften er pr. år? Er det, SF vil med forslaget, at man vil have oversat den årlige statsudgift til nye offentlige stillinger, så det er dér, hunden ligger begravet? Hvad det angår, melder vi fra, ganske enkelt af den grund, at det, man kunne begynde at tale om, hvis der er så meget overarbejde i den offentlige sektor, var at reducere antallet af de arbejdsopgaver, som det offentlige udfører. For det er helt givet og soleklart for enhver her i Folketinget, at der udføres en lang række opgaver, som kunne om ikke helt afskaffes så i hvert fald reduceres.

Naturligvis skal betalt overarbejde søges undgået – det kan vi godt være enige om – men hvor det i spidsbelastningssituationer er nødvendigt at lave overarbejde, mener vi i Fremskridtspartiet, at arbejdet, når spidsbelastningssituationen er overstået, let skulle kunne afvikles i form af en afspadseringsordning.

Alt i alt synes vi i Fremskridtspartiet ikke, der er behov for endnu en undersøgelse, men

snarere et signal fra finansministeren til de enkelte ministerier om at bringe orden i deres ministerier, hvor langt det meste overarbejde som nævnt kan afvikles ved afspadsering.

Derfor vil vi i Fremskridtspartiet håbe, at finansministeren tager hånd om denne sag og ikke belaster Folketinget mere med det. Det er der overhovedet ikke nogen grund til.

Den kommende tid vil vise, om den siddende regering mener noget med alle de flotte programklæringer, den er kommet med, og at man konsekvent sætter tingene på plads, så vi undgår et sådant paradeforslag, som vi skal ulejliges med en fredag eftermiddag her, men det er vi jo nødt til, når tingene er, som de nu engang er.

Jørgen Estrup (RV):

Jeg tror, vi alle sammen har stor forståelse for SF's ønske om at gøre så meget som muligt for beskæftigelsen og herunder naturligvis også fjerne urimeligt dobbeltarbejde, men jeg synes, der er en skævhed imellem forslagens indhold og så den titel, man har givet forslaget. Der står i titlen »begrænsning af dobbeltarbejde for statsansatte«, mens forslaget jo – meget mere lødigt efter min mening – lægger op til, at vi skal have fundet ud af, hvad der faktisk sker, og hvad det er for nogle mekanismer, der gør sig gældende.

Så jeg vil bede SF om at være forstående over for, at vi andre siger: Lad os nu først få hold på, hvad sagen drejer sig om, lad os se, om der er nogen steder, hvor det med rimelighed kan begrænses. For de steder, hvor det skyldes, at én og samme person sidder med den nødvendige viden og det ikke er til at dublere den pågældende sådan uden videre, er der altså ikke så meget at gøre. Og det er jo heller ikke den slags situationer, der er noget bid i, hvis man skal gøre noget for beskæftigelsen.

Jeg kan tilslutte mig, at vi prøver på at få hold på, hvordan situationen ser ud ikke bare i den statslige sektor, men også ude omkring i kommunerne, hvis det kan gøres på en lidt begrænset måde, sådan at vi ikke nødvendigvis skal ned at kigge i hvert eneste kontor, men kan få et overordnet indtryk af mekanismer, og hvordan de udnyttes. Så har vi et grundlag for at vurdere, om der sker misbrug, om der faktisk er noget at hente, eller det er i småtingsafdelingen. Og så kan vi begynde at snakke om, hvor meget vi kan gøre for beskæftigelsen.